

тогасъ ми дойде тѣхъ мысль въ главѣ-тѣ: Обычямъ вы, красны горы! За обычъ сте! Да съмъ живописецъ, изобразилъ быхъ вы на платно; да съмъ пѣвецъ, славилъ быхъ вы съ пѣснь; да съмъ стихотворецъ, сложилъ быхъ въ хоръ ваши-ты ехтене-та.

Никога ми не дойде да помислихъ, що быхъ направилъ, ако да ѹ быхъ сынъ, кога-то быхъ былъ камъ това мѣсто въ отношеніе като сынъ камъ майкѣ. На Полшихъ, на Украинѣ часто смыслявахъ; нѣ тогасъ красота-та на Балкана пò-малко ми ся ревнеше, пò-малко ѣжъ обычяхъ, защо-то въ сердце-то ми звѣнтяше: У насъ е друго-яче, друго-яче, друго-яче!

Тыя думы и тая неволя—рѣчь-та тукъ да си остане—никога ми изъ ума неизлизать. Тука нищо не помага.

Нѣ тыи не гоняхъ наши-ты пѣтници. Защо? Защо-то Бѣлканъ-тѣ имъ бѣше отечество.

— Отечество мое, рѣче единъ отъ тѣхъ, ала си чудно!

— Красно мое отечество, рѣче другий-тѣ, ты робувашь!

Въ тыя два подвыка сѣ изразены два челоѳчески хорактера. Първий-тѣ го е обычялъ, защо-то е красно, другий-тѣ, защо-то е отечество. На първия е была доволна красота-та, покрай коѣ-то е обычялъ завѣщаніе-то си, защо-то е намиралъ въ него нѣщо повече. И другий-тѣ е зналъ отъ хубость, защо-то му ѣжъ гядахъ очи-ты, само що е заедно споявалъ съ боленъ отзыѡвъ на срьдце-то си: Ты робувашь! Може да ся каже, че тоя другий-тѣ е обычялъ отечество-то си, и да не е красно; обычялъ го е като Холандецъ свои-ты отъ море-то оттѣргнѣты нискости, като Русинъ пустыны-ты, Мазуръ пѣсѣка, като Московецъ снѣга.

Въ тыя подвыцы, рѣкохъ, изразихъ ся характери-ти на тыя два челоѳѣка, защо-то быдохъ свободно израженіе на срьдце-то, слика, така да рѣкѣ, на тѣхно-то чувствуѡаніе.

А характеръ-тѣ почива на чувствуѡаніе-то.